

Eenzaam en verlaten.

Quand je vais, triste et solitaire,
Répandre en secret ma prière,
C'est ta main qui sèche mes pleurs. *)
De Lamartine.

Hij zijn verdwaald . . .
't Is winter, en koud.

De sneeuw is gevallen; een ganschen dag hebben de vlokken gedwarreld naar omlaag, zij hebben gedarteld, als verheugden zij zich; dat zij een kleed konden leggen op de aarde, die zoo zwart is.

. . . Zij zijn verdwaald . . .

Arme dieren! Waar moeten zij heen? Waar zullen zij zich bergen tegen de verschrikkelijke koude, die overal doorheen dringt, waartegen zelfs hun dikke vacht niet bestand is?

. . . Zij zijn verdwaald . . .

Op woeste ongebaande wegen, over stille uitgestrekte sneeuwvelden schrijden zij voort . . .

Geen liefdevolle herder leidt hen op den goeden weg, geen waakzame hond brengt hen terug op 't rechte spoor.

Geen warme stal, geen voedsel wacht hen.

Eenzaam en verlaten loopen zij daar. Doelloos gaan zij verder.

Eenzaam en treurig vervolgen zij hun weg over de be-sneeuwde velden . . .

Vanwaar komen zij? Waar willen zij heen?

Vriendelijk ziet de schoone maan op hen neer. Doch troost geeft zij hun niet. Ach, niets is immers verschrikkelijker dan verdwaalde *schapen*, — want den weg kunnen zij niet weer vinden, — zij zijn geheel verdwaald, — zij zijn verloren! . . .

Arme dieren! Is er dan niemand, die zich over u ontfermen kan en wil? Is er dan niemand, die hulp wil bieden?

Ja — Eén is er, Die u niet vergeet. Eén is er, Die u gadeslaat. Zonder *Zijn* wil valt niet een muschje van het dak; zonder *Zijn* wil komt ook een schaap zelfs niet om.

Maar toch — door de *menschen* zijn zij nu verlaten . . .

Eenzaam schrijden zij daar voort . . .

Zoo kunnen wij, menschen, óók verlaten zijn. Misschien niet uiterlijk. Neen — innerlijk.

Men kan zich eenzaam, eenzaam en verlaten gevoelen temidden van het gewoel dezer wereld; — temidden van het levendigste gesprek om zich heen; — temidden der vrolijkste tooneelen, bij de schoonste muziek en het lieflijkste gezang.

Ge bevindt u in het gewoel, ge neemt deel aan het gesprek, ge glimlacht daár, waar een glimlach van u verwacht wordt, maar uw *hart* is er niet bij; ge gevoelt u *eenzaam en treurig* temidden van alles, temidden van vrolijkheid.

Hebt ge nooit geleden, geleden met een lach om de lippen, maar met een doorn in 't hart?

Kent ge niet dat smartelijke gevoel om deel te moeten nemen aan het gepraat om u heen, als uw hart tot schreiens toe bedroefd was?

Gij hadt allen wel willen toeroepen: Praat en lacht gij voort, doch laat mij met rust. Maar gij hebt gezwegen.

Hoe kostelijk is het echter, dat, al gevoelen wij ons somtijds een oogenblik eenzaam, of misschien verlaten,

innerlijk verlaten, treurig, we dat *toch nooit* behoeven te zijn.

Het ligt aan ons zelf, hoe lang zulke oogenblikken duren.

Zeker, ge kunt u in gezelschap bevinden, waar ge u niet thuis gevoelt; waar uw geest geen voedsel vindt. Maar daar kunt ge iets *geven*, daar kunt ge trachten anderen eenigszins te verheffen boven 't alledaagsche; daar kunt ge uw beste krachten inspanssen, om een gesprek te beginnen, dat iets tot inhoud heeft, zoodat de beuzelachtige niets-zeggende praatjes, waar sommigen den tijd mee zoek brengen, op den achtergrond worden gedrongen.

Maar 't is waar, als we zoo juist iets droevigs onder-vonden hebben, hoe of wat dan ook, dan voelt ge u eenzaam of verlaten, zelfs temidden van een druk gesprek, van een goed gesprek.

En dan ligt het geheel aan onszelf, hoelang zulk een oogenblik duurt.

Laat ons dan tot *Jesus* vluchten; laat ons dan aan *Hem* denken, *Zijn* beeld ons voor oogen stellen!

Er *is* veel leed, veel eenzaamheid, veel droefheid; doch met *Hem* en door *Hem* kunnen we overwinnen.

Treft ons leed, worden wij in of dóór iemand teleurgesteld, . . . *Hij* is daar om ons te steunen en op te richten, als wij bang en moede ons buigen.

Doch we moeten óók zèlf willen. Zich laten drijven op elke stemming, toegeven aan elke zwaarmoedige luim, zoodat de naaste omgeving er onder lijdt, — zie, dat is den mensch niet waardig. Hij moet *willen*, krachtig *willen*; niet anderen tot last zijn door zijn zwaarmoedige of droefgeestige stemmingen. Ook als onze geest krank schijnt, maar het ons lichaam is, dat, door overspanning misschien, geen weerstand biedt, kunnen we zelf veel doen. We kunnen het telkens tot onszelf zeggen, dat we *ziek* zijn *naar het lichaam*, en dat dáárhoor die zwaarmoedige gedachten in ons opkomen. En dat zal veel helpen; veel twijfel doen wijken; onszelf en anderen veel verdriet besparen.

De schrijver heeft wel gelijk, die zegt: „Hij, die zijn beste krachten inspant om onder alle omstandigheden opgeruimd te blijven, zorgt niet alleen voor zijn eigen geluk, maar verspreidt daardoor ook geluk om zich heen . . .”

Niet waar? Ieder onzer heeft wel eens leed gekend, de een meer, de ander minder. Het is geen kunst, er zich dan bij neer te zetten en te denken: nu kan ik niets meer; *ik* heb ook altijd alle droefheid; 't is te *veel*.

In zulk een stemming *kunnen* we niets; *doen* we niets. Neen — we *kunnen*, we *moeten* ons verheffen boven de omstandigheden; dat adelt het hart, dat staalt het gemoed, dat sterkt den geest! En *bovendien* — en dit moet voor ons, Christenen, *hoofdzaak* zijn, — *God wil het*. God wil, dat we moedig den strijd des levens strijden en blijmoedig onzen weg gaan; niet mopperend en neerslachtig, maar frisch en krachtig, met opgeheven hoofd en helder oog; niet onze omgeving terneerdrücken door den ganschen dag te zuchten, maar opgeruimd trachten te blijven onder al wat ons overkomt, en zodoende voor ons eigen geluk te zorgen en bovenal geluk om ons heen te verspreiden . . .

Eenzaam en verlaten! Hoe droevig klinkt het!

Doch nóg droeviger, als men óók zeggen moet: *verdwaald!* . . .

Lezer, zijt ge *eenzaam*, zijt ge *verlaten*?

Vlucht dan tot *Jesus*; *Hij* troost en sterkt. *Hij* zal u niet begeven, nòch verlaten. . . .

Lezer, zijt ge *verdwaald*?

Keer dan terug, éér het te laat is. Keer terug tot *Hem*, Die u zoo onuitsprekelijk liefheeft. . . .

JACOBA.

*) „Wanneer ik, eenzaam en treurig, in stilte mijn gebed ga uitstorten, dan droogt Uw hand mijn tranen af.”

